

Sygn. akt V CSK 78/19

## POSTANOWIENIE

Dnia 4 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa M.M. i K.Ł.  
przeciwko D.S. i Towarzystwu Ubezpieczeń i Reasekuracji "[...]" S.A. w W.  
o zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 lipca 2019 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej powodów  
od wyroku Sądu Apelacyjnego we [...]  
z dnia 19 września 2018 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i nie  
obciąża powodów kosztami zastępstwa procesowego  
w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.). Tak ujęta instytucja tzw. przedsądu jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także ze sformułowanymi przez Radę Europy zaleceniami dopuszczającymi wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Powodowie K.Ł. i M.M. zarzucili zaskarżonemu wyrokowi Sądu Apelacyjnego z dnia 19 września 2018 r. naruszenie art. 446 § 4 k.c. i art. 378 § 1 k.p.c. w związku z art. 328 § 2 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazali, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne: czy przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia za śmierć osoby najbliższej w wypadku komunikacyjnym na podstawie art. 446 § 4 k.c. należy mieć na względzie wysokość zadośćuczynienia wypłaconego rodzinom ofiar katastrofy lotniczej w Smoleńsku w dniu 10 kwietnia 2010 roku.

Powodowie powołali się także na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej wskutek rażącego zaniżenia przez Sąd Apelacyjny kwoty przyznanego zadośćuczynienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa. Powołanie się przez skarżącego na takie zagadnienie wymaga jego sformułowania oraz uzasadnienia występowania w sprawie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK

180/07, z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05).

Wskazany przez skarżących problem nie jest takim zagadnieniem.

Ustalenie wysokości zadośćuczynienia należnego na podstawie art. 446 § 4 k.c. stanowi kompetencję sądów *meriti*. Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny może podważyć tę ocenę z punktu widzenia prawidłowości wykładni i stosowania prawa materialnego tylko wtedy, gdy przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy mających wpływ na wysokość zasądanego zadośćuczynienia jest oczywiste, że jest ono niewspółmiernie niskie lub wysokie. Taka sytuacja w rozpoznawanej sprawie nie zachodzi (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2004 r., III CK 131/03, 17 kwietnia 2015 r., III CSK 173/14, 8 września 2017 r., II CSK 842/16, i 7 lutego 2019 r., II CSK 1/18, oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2019 r., IV CSK 245/18).

W art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienie przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> §1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa albo wydane zostało w wyniku dostrzegalnej w sposób pewny i niewątpliwy bez potrzeby głębszej analizy jurystycznej błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15). Przytoczone okoliczności powinny jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/2005, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 2004/06, i z dnia 24 lutego 2006 r., IV CSK 8/06).

Skarżący nie wykazali, że Sąd drugiej instancji dopuścił się oczywistego naruszenia prawa w powyższym rozumieniu i że w konsekwencji wydał wyrok oczywiście wadliwy.

Na marginesie należy zauważyć, że z samej istoty przesłanek przedsądu przewidzianych w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. wynika, że ich jednoczesne powołanie we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania w odniesieniu do tych samych okoliczności jest obarczone logiczną sprzecznością. Jeżeli bowiem w sprawie rzeczywiście występuje istotne zagadnienie prawne, od którego wyjaśnienia zależy prawidłowe rozstrzygnięcie sprawy, to ewentualny błąd orzeczniczy popełniony przez sąd drugiej instancji nie może mieć tym samym charakteru oczywistego i podstawowego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 2014 r., I CSK 343/13).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł na podstawie art. 102 w związku z art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c.